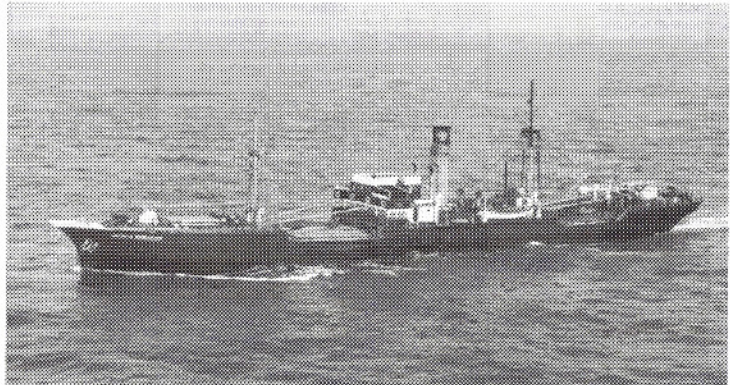

DOS VAPORS ANOMENATS “*JACINTO VERDAGUER*”

Guardem en la nostra col·lecció verdagueriana un full escrit a màquina amb una capçalera que diu: «*Transportes y Navegación Ramírez Hnos. S.A. Agentes de Aduana colegiados. Rambla Sta. Mónica 15, pral. Barcelona*».

En aquest full ens expliquen les «*próximas salidas de buques desde el puerto de Barcelona. Lista 159*». Entre els vaixells al·ludits hi ha el **VERDAGUER**, que havia de sortir el dia 21 d'octubre del 1969 cap a Londres. I l'altre –batejat també amb el nom del poeta– era el **JACINTO VERDAGUER**, del qual en reproduïm una fotografia com

a il·lustració d'aquest article. Fins a la fi de la seva vida marinera conservà la proa de violí característica de la construcció naval de mitjans del segle XIX i

El JACINTO VERDAGUER

principis del XX, moment en què s'imposà el *branque* o proa recta.

Aquest vaixell havia estat construït per encàrrec de la *Compañía Marítima de Barcelona* i portà el nom de **EL CID**. Es posà en servei el 1900. Dita companyia era la successora de J. Roca, filial de la naviliera anglesa *William MacAndrew*. Els seus vaixells estaven

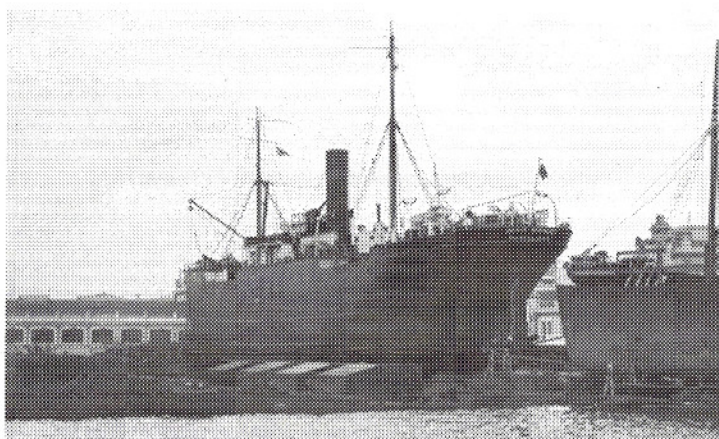
dedicats al transport de fruita des d'Espanya als ports del Regne Unit, i aprofitaven el viatge de retorn per transportar carbó.

L'any 1917 s'extingí la *Compañía Marítima* i els seus cinc vapors foren adquirits per la Transmediterrània, empresa de transports marítims fundada el 1916. L'any 1969 tenia una flota de més de quaranta vaixells. Transportava viatgers des del port de Barcelona a les illes Balears i Canàries.

En canviar de companyia, *EL CID* també canvià de nom i –com ja hem vist– passà a dir-se *JACINTO VERDAGUER*.

Una crisi sacsejà les navilieres espanyoles i donà motiu a que la Transmediterrània deixés inactius la majoria dels seus vaixells de càrrega. Alguns foren concentrats a Maó. Allí, entre altres, hi havia el *JACINTO VERDAGUER*.

Quan esclatà la guerra civil del 36, el nostre vapor encara es trobava a Maó i les autoritats disposaren que s'embarqués cap a Barcelona on seria arranjat i posat en

*El vapor JACINTO VERDAGUER
"en dic sec".*

servei. I a Barcelona era, doncs, quan el 26 de gener del 1939 les tropes franquistes entraren a la capital catalana.

Acabada la guerra, retornà als serveis habituals dedicat al transport de carbó des dels ports del Cantàbric fins a Barcelona.

L'any 1945, a la fi de la segona guerra mundial, realitzà dos viatges a Puerto Plata (República Dominicana) per carregar tabac amb destí a Tànger.

L'any 1952, els vapors **JACINTO VERDAGUER** i el seu company **TORRAS I BAGES** foren transferits a la *Compañía Isleña Marítima*. Per compte d'aquesta companyia navegaren aquests dos vaixells que constituïen els darrers exponents de les filials espanyoles de la *William MacAndrew*, raó per la qual en els medis portuaris els donaren el sobrenom de *macandros*.

L'onze de gener del 1954, al canal de la ria de Huelva, sofrí un abordatge amb el **SAN FELIPE**. Però li causà desperfectes de poca importància. Això devia voler dir que el **JACINTO VERDAGUER** era un vaixell de bona planxa.

La seva vida acabà l'any 1957. Fou desbastat a València. Resulta, doncs, que aquest **VERDAGUER** no és el mateix **VERDAGUER** que l'any 1969 sortia de Barcelona cap a Londres.

El VERDAGUER